

Súd: Krajský súd Nitra  
Spisová značka: 5Co/180/2013  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4612211432  
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 12. 2013  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Pribula  
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2013:4612211432.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Pribulu a sudcov JUDr. Renáty Pátrovičovej a JUDr. Borisa Minksa v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpený: Advokátska kancelária TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti odporkyni: K. H., nar. XX. XX. XXXX, bytom F., J. K. XXXX/XX, zastúpená JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom Lučenec, J. Kráľa 5/A, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporkyne: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Prešov, Námestie legionárov 5, IČO: 42 176 778, zastúpeného JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom Lučenec, J. Kráľa 5/A, o zaplatenie 601,05 eura s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 3. apríla 2013 č. k. 6C/79/2013- 72, takto

### rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej **p o t v r d z u j e**.

V časti týkajúcej sa výroku o náhrade trov konania napadnutý rozsudok **z r u š u j e** a v tejto časti vec vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

### o d ô v o d n e n i e :

Návrhom podaným na Okresný súd Topoľčany dňa 23. 11. 2012 sa navrhovateľ proti odporkyni domáhal, aby súd vydal platobný rozkaz, ktorým bude odporkyňa povinná zaplatiť navrhovateľovi sumu 601,05 EUR (18.107,23 Sk) s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 601,05 EUR od 11. 03. 2011 do zaplatenia, súdny poplatok vo výške 36 EUR (1.084,54 EUR) a trovy právneho zastúpenia vo výške 170,91 EUR (5.148,83 Sk) do pätnástich dní od doručenia platobného rozkazu.

Okresný súd Topoľčany (súd prvého stupňa) rozsudkom zo dňa 3. apríla 2013 č. k. 6C/79/2013-72 rozhodol, že návrh zamietá a navrhovateľ je povinný zaplatiť odporkyni a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov konania vo výške 95,30 eura, a to do 3-och dní od právoplatnosti rozsudku, na účet právneho zástupcu odporkyne a vedľajšieho účastníka. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že navrhovateľ podal návrh z dôvodu, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 10. 03. 2011, uzavretej medzi postupcom spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. Bratislava a navrhovateľom, postúpil postupca na navrhovateľa pohľadávku voči odporkyni. Dňa 18. 05. 2007 bola uzatvorená zmluva č. 7052029518, na základe ktorej sa odporkyňa zaviazala uhrádzať poskytnuté finančné prostriedky v pravidelných mesačných splátkach, túto zmluvnú povinnosť si však nesplnila a ku dňu postúpenia pohľadávky dlhovala titulom neuhradených splátok sumu 863,43 eura. Odporkyňa uznala vyššie uvedený záväzok v Dohode o uznaní záväzku. Pretože si svoj záväzok neplnila riadne a včas, navrhovateľ si v tomto konaní uplatňuje zaplatenie sumy 601,05 eura titulom neuhradenej istiny z úveru. Položku označenú ako ostatné príslušenstvo postúpenej pohľadávky vo výške 267,38 eura si navrhovateľ v tomto konaní neuplatňuje.

Listom zo dňa 20. 12. 2012 oznámil právny zástupca vedľajšieho účastníka vstup do konania podľa § 93 ods. 2 OSP na podporu odporkyne a listom zo dňa 06. 03. 2013 právny zástupca vedľajšieho účastníka a súčasne i odporkyne vzniesol námietku premlčania, navrhol návrh v celom rozsahu zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania. Uviedol, že žalobcom predložená Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku je formulár, ktorý vopred pripravil veriteľ pre dlžníka a dlžník nemá žiadnym spôsobom možnosť ovplyvniť jeho obsah. Takto predformulovaná dohoda predstavuje neprijateľné zmluvné podmienky, a to predĺženie premlčacej lehoty formou uznania dlhu a rozhodcovskú doložku. Ich právny význam a dôsledky sú pre väčšinu spotrebiteľov neznámymi kategóriami. Prehlásenie dlžníka o vedomosti premlčania dlhu je sofistikovane skryté do Dohody o splátkach v bode 3, pričom by malo byť súčasťou uznania záväzku v bode 2 dohody. Je nelogické a vylúčené, aby spotrebiteľ, ak by mal vedomosť o stave veci, mal záujem na uznaní záväzku a predĺžení premlčacej lehoty. Uzatvorenie takejto dohody je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, pretože pri uzatváraní dohody neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti a žalobcom boli využité omyl a lesť v snahe dosiahnuť uznanie premlčaného záväzku. Podpisom formulárovej dohody si spotrebiteľ zhoršil svoje zmluvné postavenie a uzatvorenie tejto dohody mu privodilo značnú ujmu, čo je v rozpore s ustanovením § 54 ods. 1 OZ. Okolnosti, za ktorých navrhovateľ uzatvára so spotrebiteľmi formulárove Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku je potrebné považovať za nekalú obchodnú prax a posudzovať ju najmä podľa § 8 ods. 4 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Nemožno poskytnúť súdnu ochranu právu, ktoré je uplatňované po použití nekalej obchodnej praxe a je v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 OZ). Vo vyjadrení ďalej uviedol, že v danej veci právny predchodca navrhovateľa uzatvoril s odporkyňou zmluvu o spotrebiteľskom úvere dňa 18. 05. 2007. Dátum posledného predpisu riadnej splátky, podľa listín predložených navrhovateľom bol 20. 12. 2007. Navrhovateľ podal návrh na tunajšom súde dňa 23. 11. 2012 a jeho nárok sa stal splatným zjavne v čase pred 23. 11. 2009, vzhľadom na 3-ročnú premlčaciu dobu, a preto je ako celok premlčaný. Súčasne právny zástupca uplatnil náhradu trov konania titulom trov právneho zastúpenia za dva úkony 2-krát po 39,84 eura a 2-krát režijný paušál po 7,81 eura, spolu vo výške 95,30 eura.

Súd po vykonanom dokazovaní vo veci skutkovo zistil, že odporkyňa dňa 18. 05. 2007 uzatvorila s právnym predchodcom navrhovateľa Zmluvu o pôžičke, predmetom ktorej bolo poskytnutie pôžičky na zakúpenie spotrebného tovaru - videokamery za kúpnu cenu 20.000,-Sk (663,88 eura). Výška pôžičky bola dohodnutá na sumu 16.000,- Sk (531,10 eura), s dohodnutou celkovou sumou pôžičky 22.603,- Sk (750,28 eura) a s dohodnutým počtom splátok 13, mesačne po 1.431,- Sk (47,50 eura). V článku 6 všeobecných obchodných podmienok boli dohodnuté podmienky splácania pôžičky, ktorú sa zaviazala odporkyňa splácať riadne a včas, pričom z bodu 6.2. vyplýva, že pokiaľ nie je v splátkovom kalendári alebo v zmluve stanovené inak, sú splátky splatné do 20-teho dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci. Podľa bodu 6.4. prvá splátka je splatná nasledujúci mesiac po uzatvorení zmluvy. V článku 13 všeobecných obchodných podmienok je uvedené skončenie zmluvy. Podľa bodu 13.1. zmluva sa skončí úplným splnením všetkých záväzkov a pohľadávok klienta vo vzťahu k spoločnosti. Podľa bodu 13.2. klient ako aj spoločnosť je oprávnená zmluvu kedykoľvek vypovedať bez uvedenia dôvodu. Po tom ako si odporkyňa svoju povinnosť splácať jednotlivé splátky riadne neplnila, bola právnym predchodcom navrhovateľa spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. Bratislava postúpená pohľadávka navrhovateľovi na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 10. 03. 2011. Z prílohy č. 1 Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 10. 03. 2011 vyplýva dátum prvej neuhradenej splátky 20. 06. 2007, dátum posledného predpisu 20. 12. 2007 a dátum poslednej úhrady 18. 05. 2007. Počet dní omeškania bol uvedený 1167. Zostatok pohľadávky predstavoval sumu 601,05 eura a zostatok príslušenstva sumu 267,38 eura a celkový zostatok sumu 868,43 eura, z ktorého si v konaní navrhovateľ uplatnil zaplatenie sumy 601,05 eura.

Dňa 07. 03. 2012 uzavreli účastníci - navrhovateľ ako veriteľ a odporkyňa ako dlžník - Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku. Z článku 2 označeného ako Uznanie záväzku, bodu 2.1. vyplýva, že odporkyňa uznáva čo do právneho dôvodu a výšky záväzkov voči veriteľovi, ktorý vznikol na základe zmluvy uzatvorenej s pôvodným veriteľom Consumer Finance Holding, a.s. Dlžná suma pozostávala z istiny vo výške 601,05 eura a nákladov na inkasné konanie vo výške 130,26 eura. Článok 3 má názov Forma splatenia záväzku. Z bodu 3.1. vyplýva, že osoby uvedené v tejto dohode v bode 1.2. alebo 1.3., teda dlžník alebo osoba prístupujúca k záväzku, sa zavazujú splatiť svoj záväzok voči veriteľovi v mesačných splátkach po 20 eur s dohodnutým dátumom prvej splátky 10. 04. 2012 a dátumom splátky 10-teho dňa v mesiaci. Ďalej v tomto článku sa nachádza prehlásenie odporkyne ako osoby uvedenej v bode 1.2. dohody a jej vyhlásenie, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho

následkoch. Z bodu 3.2. vyplýva, že v prípade, že sa nebude splácať záväzok podľa dohodnutých splátok, stane sa splatný celý zvyšok pohľadávky a to prvým dňom po splatnosti prvej neuhradenej splátky. Z článku 4 označeného ako Rozhodcovská doložka vyplýva, že zmluvné strany sa dohodli, že všetky medzi nimi vzniknuté spory z právnych vzťahov na základe tejto dohody alebo s ňou súvisiacich vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zánik budú riešené: a/ pred Stálym rozhodcovským súdom spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s. so sídlom Karloveské rameno č. 8, Bratislava, b/ pred Rozhodcovským súdom zriadeným pri Slovenskej hospodárskej komore, s.r.o., Kmeťova č. 13, Košice. Zistený skutkový stav posúdil prvostupňový súd podľa ustanovení § 2 písm. a/, b/, § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1 až 3 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v platnom znení, § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, § 54 ods. 1, 2, § 3 ods. 1, § 37 ods. 1, § 39, § 100 ods. 1, § 101, § 110 ods. 1, § 558 Občianskeho zákonníka (OZ) a článku 3 ods. 1, 2, čl. 5 a 6 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 05. 04. 1993.

Na základe vykonaného dokazovania považoval súd za preukázané, že právny predchodca navrhovateľa uzatvoril s odporkyňou Zmluvu o pôžičke, ktorú sa odporkyňa zaviazala splácať v pravidelných dohodnutých mesačných splátkach. Pretože odporkyňa si túto povinnosť neplnila, došlo k ukončeniu Zmluvy o pôžičke v zmysle všeobecných obchodných podmienok. Dátum poslednej úhrady, ako to vyplýva z prílohy č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávky, bol 18. 05. 2007 a dátum posledného predpisu 20. 12. 2007, v ktorej prílohe ďalej bol uvedený dátum prvej neuhradenej splátky 20. 06. 2007. Pohľadávka voči odporkyňi bola postúpená navrhovateľovi. Navrhovateľ dňa 07. 03. 2012 podpísal s odporkyňou Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku. Pokusom o zmier zo dňa 09. 11. 2012 navrhovateľ vyzval odporkyňu uhradiť mu dlžnú sumu vo výške 958,83 eura, ktorá pozostávala z neuhradeného úveru vo výške 601,05 eura, zmluvného zákonného úroku vo výške 90,40 eura a ostatného príslušenstva vo výške 267,38 eura. V konaní vedľajší účastník na strane odporkyne, ako i samotná odporkyňa a tiež jej právny zástupca vzniesli námietku premlčania. Dôvody námietky premlčania sú uvedené vyššie a tiež dôvody nesúhlasu navrhovateľa s tým, že nárok je premlčaný. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania sa súd skôr ako vecou samotnou zaoberal dôvodnosťou vznesenej námietky premlčania. Z citovaného ustanovenia § 101 OZ vyplýva všeobecná premlčacia doba, ktorá je 3 roky. K Dohode o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku súd uviedol, že s písomným uznaním práva čo do dôvodu a výšky je spojený inštitút prerušenia plynutia pôvodnej premlčacej doby a začne plynúť nová 10-ročná premlčacia doba v zmysle § 110 ods. 1 OZ. Uznanie práva je jednostranný hmotnoprávny úkon dlžníka, ktorý k svojej platnosti okrem všeobecných náležitostí predpísaných pre právny úkon, t. j. tak ako to upravuje ustanovenie § 34 a nasl. OZ, musí spĺňať náležitosti predpísané v § 110 ods. 1 vetá druhá OZ. Uznanie práva musí byť predovšetkým urobené v písomnej forme a musí sa týkať ako dôvodu tak jeho výšky. Súčasne musí spĺňať požiadavky určitosti a zrozumiteľnosti v zmysle § 37 ods. 1 OZ. Takýto právny úkon si vyžaduje určitosť prejavu vôle uznať právo čo do dôvodu a výšky a takýto prejav vôle by nemal vzbudzovať dôvodné pochybnosti o jeho obsahu. Inštitút uznania dlhu podľa § 558 OZ zakladá právnu domnienku existencie dlhu v dobe jeho uznania. Potom je na dlžníkovi, ktorý namieta, že dlh nevznikol alebo zanikol, aby to preukázal. Uznaním dlhu prechádza dôkazné bremeno z veriteľa na dlžníka.

K platnému uznaniu dlhu podľa § 558 OZ je okrem všeobecných náležitostí § 34 a nasl. OZ potrebné, aby tento jednostranný právny úkon dlžník urobil písomne, vyjadril v ňom prísľub zaplatenia dlhu a uviedol dôvod a jeho výšku, teda, že dlh uznáva čo do dôvodu a výšky. K tvrdeniu, že uznanie práva podľa § 110 ods. 1 veta druhá OZ nie je totožné s inštitútom uznania dlhu podľa § 558 OZ nasvedčujú i odlišné právne dôsledky spojené s uznaním premlčaného práva. Zatiaľ čo uznanie premlčaného práva z hľadiska účinkov spojených s ustanovením § 110 ods. 1 OZ nie je viazané na vedomosť dlžníka o tom, že uznal právo premlčané, úprava obsiahnutá v § 558 OZ pre vznik domnienky trvania dlhu vyžaduje, aby ten, kto uzná premlčaný dlh o premlčaní vedel. Pokiaľ dlžník o premlčaní nevedel, uznanie dlhu právny následok v podobe tejto domnienky nemá. K samotnej veci súd dodal, že uvedená Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku uvádza uznanie záväzku, pričom uznanie záväzku je upravené ustanoveniami § 323 Obchodného zákonníka, z ktorého vyplýva, že musí ísť o písomný prejav, teda i o písomný právny úkon a má sa zato, že v uznanom rozsahu záväzku tento záväzok v dobe uznania trvá. V danej veci došlo k premlčaniu predmetnej pohľadávky vzhľadom nato, že v samotnej prílohe č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 10. 03. 2011 sa uvádza dátum poslednej úhrady dňa 18. 05. 2007, deň prvej neuhradenej splátky 20. 06. 2007 a deň predpisu 20. 12. 2007 a súčasne sa v prílohe uvádza počet dní omeškania 1167. Pokiaľ navrhovateľ podal návrh na tunajšom súde dňa 23. 11. 2012 došlo k tomu po uplynutí 3-ročnej premlčacej doby, keď už samotný počet dní omeškania uvedený v prílohe k

Zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 10. 03. 2011 je 1167, čo je viac ako dĺžka 3-ročnej premlčacej doby. Z dokazovania bolo preukázané, že navrhovateľ vedomý si uplynutia premlčacej doby predložil odporkyni dňa 07. 03. 2012 Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku. Súd sa stotožnil s tvrdením vedľajšieho účastníka, že predložená Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku je formulár, ktorý vopred navrhovateľ ako veriteľ pripravil pre odporkyňu ako dlžníka a odporkyňa nemala žiadnym spôsobom možnosť ovplyvniť jej obsah. Súd sa tiež stotožnil s tým, že prehlásenie dlžníka o vedomosti premlčania dlhu je sofistikovane skryté do dohody o splátkach v bode 3, pričom je nelogické, aby odporkyňa ako spotrebiteľ, ak by mala vedomosť o premlčaní pohľadávky, mala záujem na podpísaní uznania záväzku a predĺžení premlčacej lehoty. Uzatvorenie takejto dohody je v rozpore s dobrými mravmi, keď neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti. Navrhovateľom boli využité omyl a lesť v snahe dosiahnuť uznanie premlčaného záväzku. Samotné umiestnenie textu vedomosti premlčaného dlhu svedčí tomu, že zo strany navrhovateľa došlo k porušeniu odbornej starostlivosti vo vzťahu k odporkyni ako spotrebiteľovi, ktorá predpokladá osobitnú schopnosť a starostlivosť, ktorú možno očakávať od dodávateľa, pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúc čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobre viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti. Súd poukázal aj na stanovisko Krajského súdu v Prešove v rozsudku zo dňa 07. 06. 2012 č. k. 11Co/37/2012 -88, ktorý v obdobnej veci uviedol, že právny vzťah, ktorý existuje medzi navrhovateľom a odporkyňou je právnym vzťahom so spotrebiteľskej zmluvy, a teda na tento právny vzťah je treba aplikovať ustanovenia, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru. Tieto ustanovenia je treba aplikovať aj na právne úkony, ktoré bezprostredne nadväzujú na spotrebiteľskú zmluvu, a teda aj na právny úkon uznania dlhu. Krajský súd ďalej konštatoval, že v danom prípade pri uzatváraní takejto dohody došlo k nekalej obchodnej praktike, keď nebola zo strany navrhovateľa riadna odborná starostlivosť a došlo k narušeniu ekonomického správania spotrebiteľa. K tomu súd prvého stupňa dodal, že je nesporné, že odporkyňa sa ocitá v nerovnom postavení s navrhovateľom, u ktorého je lepšia znalosť práva a dostupnosť právnych služieb a tak možnosť vopred pripraviť jednostranne formulárovo napísanú Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku. Návšteva nato určených ľudí (ako to vyplýva aj z iných konaní) pre zabezpečenie podpisu, súvisí s momentom prekvapenia a využitia neskúsenosti odporkyne ako spotrebiteľa. Uvedené vyplýva aj z výpovede samotnej odporkyne, keď za ňou prišiel pracovník navrhovateľa, ktorý sa predstavil, že je exekútor Demko, pričom priebeh celého stretnutia trval päť minút a nemala možnosť sa oboznámiť s obsahom dohody, ktorú podpisovala bez toho, aby si ju predtým prečítala, keďže ju menovaný držal stále na ruke. Takže i z uvedeného vyplýva značná nerovnováha v právach a povinnostiach v neprospech odporkyne, s čím zákon spája neplatnosť právneho úkonu. Na základe uvedeného bolo potrebné považovať Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku za neplatný právny úkon, ktorý svojím obsahom a účelom odporuje zákonu, prieči sa dobrým mravom. Preto súd návrh navrhovateľa zamietol, keď námietku premlčania vznesenú vedľajším účastníkom i odporkyňou považoval za dôvodnú.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 OSP a úspešnej odporkyni ako i vedľajšiemu účastníkovi priznal náhradu trov konania tak, ako boli právnym zástupcom uplatnené a špecifikované, ktoré vznikli titulom trov právneho zastúpenia právnym zástupcom, a to za dva hlavné úkony: prevzatie a prípravu zastúpenia, vrátane prvej porady s klientom a písomné vyjadrenie zo dňa 06. 03. 2013, t. j. 2-krát po 39,84 eura, a 2-krát režijný paušál po 7,81 eura, čo spolu predstavuje trovy právneho zastúpenia vo výške 95,30 eura.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie, navrhujúc odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok v zmysle ustanovenia § 220 Občianskeho súdneho poriadku (OSP) zmenil tak, že vyhovie návrhu navrhovateľa v plnom rozsahu, resp. ho v zmysle ust. § 221 ods. 1 a 3 OSP zruší a vráti vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil voči odporkyni a vedľajšiemu účastníkovi (spoločne a nerozdielne) trovy konania a právneho zastúpenia v prvostupňovom i odvolacom konaní, pričom trovy právneho zastúpenia odvolacieho konania pozostávajú z jedného úkonu právnej služby vo výške 47,81 eura s DPH a režijného paušálu vo výške 9,37 eura, spolu 57,18 eura. Odvolanie podal z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočného zistenia skutkového stavu. Poukázal na to, že dňa 07. 03. 2012 odporkyňa podpísala Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku, prostredníctvom ktorej odporca uznal svoj záväzok voči navrhovateľovi vzniknutý zo zmluvy o pôžičke uzavretej so spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. vo výške 601,05 eura s prísl. čo do dôvodu a výšky a zaviazal sa splatiť svoj záväzok. Obsahom Dohody je uznanie dlhu zo strany odporcu ako právny inštitút zakotvený v Občianskom zákonníku, pričom právnym následkom uznania práva, ktorý nastáva priamo zo zákona, je prerušenie plynutia premlčacej doby a to znamená, že doba,

ktorá dovtedy uplynula, sa stáva právne bezvýznamnou a priamo zo zákona začne plynúť nová 10 ročná premlčacia doba. V danom prípade došlo k nespochybniteľnému uznaniu dlhu a na to, aby nastali právne účinky spojené s uznaním práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta OZ zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Uznanie premlčaného práva nie je z hľadiska účinkov spojených s § 110 ods. 1 OZ viazané na vedomosť dlžníka, že uznal premlčané právo. K prerušeniu plynutia pôvodnej premlčacej doby a začatiu plynutia novej 10 ročnej premlčacej doby dochádza bez ohľadu na to, či dlžník v čase uznania o premlčaní vedel alebo nie. Navrhovateľ zároveň poukázal na ustanovenie čl. 3 bod 3, 4 Dohody, v ktorej odporca potvrdil svoju vedomosť o premlčaní dlhu, tzn. v danom prípade nastali účinky ustanovenia § 558 OZ, čo znamená, že záväzok uznaný odporcom čo do dôvodu a výšky v čase uznania trval. Odporca telefonicky sám žiadal o možnosť splácať dlžnú sumu v splátkach, nakoľko nebol schopný uhradiť dlžnú sumu celú naraz, navrhovateľ umožnil odporcovi splácanie dlžnej sumy v mesačných splátkach, a teda sa snažil v záujme odporcu predísť súdnemu konaniu. Je logické, že navrhovateľ si musí zabezpečiť vymožitelnosť svojej pohľadávky pre prípad neskoršieho neplnenia splátkového kalendára odporcami, a to práve uznaním zo strany odporcov, s čím je spojené aj plynutie novej premlčacej doby. Vzhľadom na uvedené je absurdné hovoriť o zhoršení postavenia spotrebiteľa uzatvorením Dohody, keďže ide o prejav slobodnej vôle odporcu, ktorý si je vedomý svojho záväzku uzavrieť s navrhovateľom predmetnú dohodu a svoj záväzok postupne splatiť v dohodnutých splátkach. Navrhovateľ nemusel vyhovieť žiadosti odporcu a mohol sa hneď domáhať svojho nároku súdnou cestou. Daným prístupom súdu dochádza k popretiu procesnej zásady rovnosti účastníkov a k neprimeranej ochrane spotrebiteľa vedúcej k úplnému zbaveniu zodpovednosti spotrebiteľa za plnenie svojich povinností, ktoré mu zo záväzkového vzťahu vyplývajú. Konanie odporcu nemožno považovať za morálne, čestné, a preto je absurdné, aby takému konaniu bola zo strany súdu poskytnutá ochrana. Navrhovateľ nesúhlasil so zamietnutím žalobného návrhu z dôvodu premlčania, nakoľko je zřejmé, že ak by aj odporca v čase uznania dlhu nevedel o jeho premlčaní, právny účinok spojený s uznaním práva, ktorý predpokladá § 110 ods. 1 druhá veta OZ, t. j. prerušenie plynutia pôvodnej premlčacej doby a začiatok plynutia novej 10-ročnej premlčacej doby v takomto prípade nastupuje. Predmetná Dohoda neobsahuje žiadne zložité ani zavádzajúce právne formulácie, dochádza ňou k zmene obsahu záväzku zmluvných strán, pričom navrhovateľ ako postupník tu nemá postavenie dodávateľa v zmysle spotrebiteľskej zmluvy a na Dohodu sa nevzťahujú ustanovenia o neprijateľných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Navrhovateľ zastáva názor, že odporca po tom, čo sa oboznámil s obsahom Dohody, svojím podpisom, ku ktorému nebol žiadnym spôsobom donútený, svoj existujúci záväzok uznal a vyjadril svoju vedomosť s premlčaním pohľadávky.

Navrhovateľ nesúhlasí, aby bol zaviazaný na úhradu trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka z dôvodu, že vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Podľa údajov registrácie Ministerstvom vnútra SR samotné združenie má v radoch členov, ktorí evidentne majú právnické vzdelanie. Združenia na ochranu spotrebiteľa podľa § 25 zákona č. 250/2007 Z. z. majú pritom možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva. Ako vyplýva z dôvodovej správy k zákonu č. 384/2008 Z. z. cieľom novelizácie Občianskeho súdneho poriadku bolo posilniť ochranu spotrebiteľa v sporoch vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv a umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby najmä združenia na ochranu spotrebiteľov. Navrhovateľ má za to, že úmyslom zákonodarcu bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadeným subjektom, ktoré budú spôsobilé poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc, a ktoré budú v danej oblasti aj materiálne aj personálne vybavené a odborne kompetentné. Navrhovateľ má z vlastných skúseností vedomosť, že združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu odporcu, a to oznámením o vstupe združenia do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania. Z uvedeného je zřejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania, združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade a len z označenia účastníkov konania usudzuje, že ide o spotrebiteľskú vec. Vedľajší účastník viaceré procesné podania nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, významných skutočností vzťahujúcich sa na predmet sporu. Uvedenú činnosť by malo byť schopné účelne zabezpečiť aj samotné združenie. Paušálny vstup združenia zastúpeného advokátom do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, iba zbytočne navyšuje trovy konania a navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. Trovy konania vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva. Združenie v predmetnom konaní nevystupuje ako splnomocnený zástupca odporcov, pričom títo o vstupe združenia do konania pravdepodobne ani nemali žiadnu vedomosť. Nepriznaním náhrady trov

konania vedľajšiemu účastníkovi súd neporušuje základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy SR, keďže tieto trovy konania neboli účelne vynaložené a neboli ani v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka. Vedľajší účastník v súvislosti s dôvodnosťou priznania trov poukazuje na § 137 OSP a na ustanovenia Charty základných práv EÚ ako aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ. Poznamenal, že združenie odporcu v konaní nezastupuje. Z uvedeného dôvodu nemožno argumentovať vyššie uvedeným ustanovením, nakoľko to priznáva náhradu hotových výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného prepisu, čiže ide najmä o Centrum právnej pomoci. Žiadne z predmetných ustanovení nepoukazuje na to, že by sa združenia na ochranu práv spotrebiteľa mali nechávať zastupovať advokátmi, ale len na to, že nie je vylúčené, aby pomoc spotrebiteľom poskytovali priamo právnické osoby.

K odvolaniu sa písomne vyjadrila odporkyňa a vedľajší účastník prostredníctvom ich právneho zástupcu a navrhli odvolaciu súdu, aby rozsudok prvostupňového súdu v celom rozsahu potvrdil a navrhovateľa zaviazal aj na náhradu trov odvolacieho konania spolu v sume 47,65 eura, a to za vyjadrenie odporkyne k odvolaniu vo výške 23,83 eura a za vyjadrenie vedľajšieho účastníka k odvolaniu tiež v sume 23,83 eura, ktorú bude povinný zaplatiť na účet ich právneho zástupcu v Tatra banke, a.s. Lučenec č. ú. 2620036847/1100, VS: 8273012 do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Právny zástupca odvolateľov v odvolaní poukázal na to, že spotrebiteľská právna úprava zahŕňa komplex právnych noriem verejnoprávneho ako aj súkromnoprávneho charakteru. Na úrovni súkromnoprávnej upravujú spotrebiteľské normy okruh všetkých súkromnoprávných zmluvných vzťahov (vrátane aj obchodnoprávných, ktoré majú charakter absolútneho obchodu) uzatváraných medzi dodávateľmi a spotrebiteľmi. V súkromnoprávnej rovine sú ustanovenia spotrebiteľských zmlúv uvedené v Občianskom zákonníku, ako aj v ostatných spotrebiteľských normách vo vzťahu ku všetkým ostatným súkromnoprávnym predpisom slovenského právneho poriadku ustanoveniami špeciálnymi a v prevažnej miere kogentnými, čo je dané tým, že konkrétne implementujú záväzné európske spotrebiteľské predpisy priamo v našom právnom poriadku. Poukázal na to, že navrhovateľ podľa výpisu z obchodného registra je obchodnou spoločnosťou, ktorej predmetom činnosti zapísaným na prvom mieste je factoring a forfaiting - mimo súdneho vymáhania pohľadávok. Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 07. 03. 2012 je formulár, ktorý vopred pripravil žalobca ako veriteľ pre žalovaného spotrebiteľa ako dlžníka, prípadne osobu pristupujúcu k záväzku, a dlžník nemá žiadnym spôsobom možnosť ovplyvniť jeho obsah. Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku je vo vzťahu k hlavnej spotrebiteľskej zmluve akcesorickým právnym úkonom, navrhovateľ bol aj pri uzatváraní dohody v postavení dodávateľa a dohodu tak súd musel podrobiť ako každú spotrebiteľskú zmluvu kontrole v zmysle § 153 ods. 3 OSP pri náležitej aplikácii spotrebiteľských predpisov. Navrhovateľom predložená dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku je formulár, ktorý vopred pripravil dodávateľ pre spotrebiteľa a spotrebiteľ nemal možnosť žiadnym spôsobom ovplyvniť jeho obsah, a preto táto dohoda predstavuje neprijateľné zmluvné podmienky, a to predĺženie premlčacej doby formou uznania dlhu a rozhodcovskú doložku. Navrhovateľ vo formulárových „Dohodách“ teda necháva dlžným spotrebiteľom uznávať pohľadávky v rozsahu takej sumy, na ktorú nemá v celom rozsahu platný právny titul, t. j. suma dlhu (istiny) je vyššia, ako skutočná pohľadávka podložená platným právnym titulom. Jednostranné predĺženie premlčacej doby na strane navrhovateľa bez súčasného predĺženia premlčacej doby k nárokom spotrebiteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pretože spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Navrhovateľ formulárové „Dohody“ uzatváral hromadne a plánovite v desať tisícoch prípadoch. Pracovníci navrhovateľa poverení podpisovaním formulárových „Dohôd“ postupujú non lege artis a dlžníkov nepoučujú o premlčaní záväzku, resp. už vôbec nie o podstate samotného premlčania; keďže ani samotní pracovníci navrhovateľa o premlčaní záväzkov nemajú žiadnu vedomosť. Formulár Dohody obsahuje jednostranné právne úkony uznania záväzku, prípadne pristúpenia záväzku a dvojstranné právne úkony pri dohode o splátkach záväzku a dohode o uzatvorení rozhodcovskej doložky. Vzhľadom k predformulovanému obsahu Dohody možno mať vážne pochybnosti o tom, že skutočný prejav vôle dlžníka zodpovedá jej obsahu. Formulárové Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku treba považovať za nekalú obchodnú praktiku. Iniciatíva k uzatvoreniu takejto „Dohody“ nikdy nevychádza od spotrebiteľa. Dohoda je podpisovaná spotrebiteľmi po vynútenej návšteve, resp. kontakte pracovníka, prípadne splnomocnenej osoby navrhovateľa spravidla narýchlo na rozličných miestach a po vypísaní Dohody touto osobou je dlžníkovi predkladaná na podpis s vysvetlením, že ide iba o dohodu o splátkach dlhu. Spotrebiteľ chcel splátky, avšak musel podpísať celý formulár, pričom ani netušil význam toho, čo podpisuje. Uzatvorenie takejto dohody je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 ZOS, pretože pri uzatváraní dohody

neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti a navrhovateľom boli využité omyl a lešť v snahe dosiahnuť uznanie premlčaného záväzku spotrebiteľa, resp. dosiahnuť predĺženie premlčacej doby. Predĺženie premlčacej doby so spotrebiteľmi sa nesporne dojednáva podľa ust. § 558 OZ, nakoľko odchylné dojednania, ktoré by neboli spotrebiteľovi na prospech sú neplatné, pričom v pochybnostiach je namieste použiť výklad priaznivejší pre spotrebiteľa. Má za to, že ustanovenie § 558 OZ je vo vzťahu k ustanoveniu § 110 ods. 1 druhá veta OZ ustanovením špeciálnym a jeho aplikácia je na mieste vždy, keď sa jedná o uznanie práva spočívajúceho v povinnosti zaplatiť peňažné plnenie, ktoré v čase uznávacieho prejavu dlžníka je premlčané. Za správne označil i rozhodnutie súdu prvého stupňa o náhrade trov konania. Konštatoval, že súd pri priznaní trov vedľajšieho účastníka postupoval v súlade s legislatívou Európskej únie, judikatúrou Súdneho dvora EÚ, v súlade s vnútroštátnou úpravou a ustálenou súdnou praxou a slovenskou právnou teóriou. Poukázal na to, že každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Každý musí mať možnosť poradiť sa, obhajovať sa a nechať sa zastupovať. Zdôraznil, že ak by nemajetnému združeniu bolo odmietnuté právo na plnú náhradu trov konania, de facto by to znamenalo nemožnosť reálnej ochrany spotrebiteľov našim Združením na súdoch. Zdôraznil, že vedľajší účastník ako občianske združenie založené prevažne z laikov v oblasti práva, ktoré je pripravené dôsledne presadzovať a chrániť aj v súdnych konaniach oprávnené záujmy spotrebiteľov, má právo v súdnom konaní vystupovať proti dodávateľom na základe princípu rovnosti zbraní. V predmetnej právnej veci sú uplatňované nároky proti spotrebiteľovi, teda je nutné použiť normy spotrebiteľského práva aj výkladové pravidlá ich aplikácie. Pozitívny zásah štátu realizuje zákonodarná moc spotrebiteľskou právnou úpravou, avšak nezastupiteľnú úlohu pri napĺňaní cieľov EÚ v rámci ochrany spotrebiteľa musí zohrávať aj súdna moc náležitou aplikačnou praxou a to aj v otázke rozhodovania o trovách konania subjektov, ktoré vstupujú na ochranu spotrebiteľov.

Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle § 212 ods. 1 OSP, o odvolaní rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania a za splnenia zákonných podmienok § 156 ods. 3 OSP vyhlásil rozsudok, ktorým podľa § 219 ods. 1 OSP napadnutý rozsudok vo veci samej ako vecne správny potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa odseku 2 tohto ustanovenia ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Koncepcia ustanovenia § 219 OSP vychádza zo zjednodušeného rozhodnutia odvolacieho súdu. Ak odvolací dôjde k záveru, že prvostupňový súd nielen vecne správne rozhodol, ale v odôvodnení sa (úplne) správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením, nemusí vyhotovovať štandardné rozhodnutie s náležitosťami podľa § 157 ods. 2 OSP, ale sa obmedzí len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd zároveň môže doplniť ďalšie dôvody na zdôraznenie správnosti preskúmaného rozhodnutia. Využitie tohto oprávnenia získava takmer charakter povinnosti v prípade, ak účastník v odvolaní, ktorého dôvodmi je odvolací súd viazaný (§ 212 ods. 1), uvedie úvahy, či už vo väzbe na skutkový stav alebo právne posúdenie, ktorými sa prvostupňový súd nezaoberal. Veľakrát ide o vyjadrenia, ktoré sú už reakciou na závery prvostupňového súdu, preto logicky predstavujú novú argumentačnú bázu. V tomto smere je potrebné zdôrazniť, že právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako nedeliteľnej súčasti práva na spravodlivý súdny proces neznamená povinnosť súdu dať odpoveď na všetky argumenty účastníka, ale len na argumenty zásadného významu, t. j. pre vec rozhodujúcu.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, správne zistil skutkový stav, vec správne posúdil po právnej stránke, preto odvolací súd napadnutý rozsudok vo veci samej ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 OSP). Odvolací súd sa plne stotožňuje s dôvodmi súdu prvého stupňa uvedenými v napadnutom rozsudku, na tieto poukazuje ako na správne, a preto ich nebude opakovať (§ 219 ods. 2 OSP).

Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku vo veci samej, a najmä k argumentácii právneho zástupcu navrhovateľa v jeho vyjadrení zo dňa 12. 03. 2013, v ktorom uviedol, že vedľajší účastník nemôže uznať nárok navrhovateľa, nemôže uzavrieť zmier a nemôže sám vzniesť námietku

premlčania, pretože nejde o úkon procesný, ale o úkon podľa hmotného práva a že aj zo samotného znenia ustanovenia § 100 ods. 1 OZ je zrejmé, že námietku premlčania môže účinne podať len dlžník, odvolací súd poznamenáva, že vedľajší účastník, napriek tomu, že ostáva treťou osobou, má rovnaké práva ako účastník, ku ktorému pristúpil. Pretože však jedná len za seba, nemôže robiť také úkony, ktoré disponujú konaním alebo predmetom konania. Všetky úkony vykonáva vo vlastnom mene, a teda môže aj vo vlastnom mene uplatniť námietku premlčania.

Podľa § 93 ods. 2 OSP, ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Podľa § 93 ods. 1 OSP, ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je.

Podľa § 93 ods. 2 OSP, ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Podľa § 93 ods. 3 OSP, do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účasti súd rozhodne len na návrh.

Podľa § 93 ods. 4 OSP, v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.

Odvolací súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že vedľajší účastník na svoj vlastný podnet v zmysle § 93 ods. 2 OSP vstúpil do konania tým, že toto oznámil súdu v priebehu konania, teda v čase, kedy rozhodnutie vo veci samej nebolo právoplatne skončené a stal sa tak vedľajším intervenientom na strane odporkyne. V podaní, v ktorom oznámil vedľajší účastník svoj vstup do konania, vzniesol námietku premlčania.

Podľa § 100 ods. 1 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len OZ), právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané

právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 ods. 2 OZ, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Námietku premlčania možno uplatniť kedykoľvek v priebehu konania až do jeho právoplatného skončenia, teda aj v odvolacom konaní, pričom námietku premlčania uplatnenú až v odvolacom konaní nemožno považovať za novú skutočnosť v zmysle ustanovenia § 205a OSP, keďže nemá charakter skutkového tvrdenia, ale ide o námietku, ktorá má hmotnoprávne dôsledky prejavujúce sa v tom, že ak bola vznesená dôvodne, došlo k zániku nároku, t. j. subjektívne právo vznesením námietky premlčania prestalo byť vynútitel'né. Pri posudzovaní dôvodnosti námietky premlčania vznesenej až v odvolacom konaní však nemožno prihliadať na nové skutočnosti a dôkazy, ktoré nemožno v odvolacom konaní prípustne uplatniť vzhľadom na zásadu „neúplnej apelácie“ (rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 30. novembra 2005, sp. zn. 33 Odo 631/2004).

Ak sa účastník občianskeho súdneho konania dovoľá premlčania, súd nemôže premlčané právo (nárok) priznať; návrh na začatie konania v takomto prípade zamietne. Ak je v konaní uplatnená námietka premlčania, je na súde, aby sa v súlade so zásadou hospodárnosti konania obsiahnutou v § 6 OSP prednostne zaoberal len otázkou premlčania práva, pokiaľ to rýchlejšie a účinnejšie vedie k vydaniu rozhodnutia vo veci samej, a nie samým nárokom. Ak je teda vynútitel'nosť určitého práva odvrátená dôvodnou námietkou premlčania, súd nemôže už z tohto dôvodu uplatnené právo priznať (uznesenie Najvyššieho súdu ČR z 13. decembra 2007, sp. zn. 33 Odo 896/2006, a stanovisko senátu Najvyššieho súdu ČSSR z 26. apríla 1983, sp. zn. Sc 2/83, R 29/1983).

Odvolačný súd zastáva právny názor, že aj vedľajší účastník má procesné právo uplatniť námietku premlčania ak ju mohol dôvodne uplatniť účastník, na ktorého strane vystupuje vedľajší účastník. K námietkam navrhovateľa, že vedľajší účastník nemôže sám vzniesť námietku premlčania, pretože nejde o úkon procesný, ale o úkon hmotného práva, odvolací súd poznamenáva, že účelom inštitútu premlčania je zvýšenie istoty v právnych vzťahoch, teda premlčaním právo nezaniká, iba sa závažne oslabuje. Námietka premlčania práva je námietkou právnou. Z povahy námietky premlčania vymedzenej hmotným právom vyplýva, že ju môže povinný subjekt uplatniť v ktoromkoľvek štádiu konania až do právoplatného skončenia veci. Ak úkony vedľajšieho účastníka odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.

Vedľajší účastník však nie je legitimovaný na dispozičné úkony, a to či už dispozičné úkony s konaním alebo dispozičné s predmetom konania. Medzi takéto úkony patrí späťvzatie návrhu, uzavretie súdneho zmiernu, či zmena návrhu. Vznesenie námietky premlčania medzi takéto dispozičné úkony nepatrí. Akýkoľvek úkon, ktorý vedľajší účastník vykoná, nesmie byť v rozpore so záujmami hlavného účastníka, na ktorého procesnej strane vystupuje. Vznesenie námietky premlčania je svojou podstatou úkon s hmotnoprávnou relevanciou, no nemožno ho považovať za klasický dispozičný úkon, na ktorý vedľajší účastník nie je oprávnený. Súd by mal v prípade vznesenia námietky premlčania skúmať názor účastníka iba v takom prípade, ak by vznesenie námietky premlčania bolo v rozpore s dobrými mravmi. S týmto názorom sa stotožnil aj Najvyšší súd Českej republiky, ktorý v odôvodnení svojho rozsudku zo dňa 7. júla 2005 sp. zn. 21 Cdo/2313/2004 uviedol: „Podľa ustanovenia § 93 ods. 3 OSP vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, súd ich posúdi po zvážení všetkých okolností. Rovnakými právami a povinnosťami v konaní v zmysle ustanovenia § 93 ods. 3 veta prvá OSP sa podľa ustálenej judikatúry (porov. napríklad rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 19. 04. 2000 sp. zn. 26 Cdo 1986/99, ktorý bol uverejnený pod č. 8 v časopise Soudní judikatura, roč. 2001) rozumejú výlučne práva a povinnosti procesnej povahy; vedľajší účastník preto môže byť napríklad zaviazaný na náhradu trov konania alebo mu môže byť náhrada trov konania priznaná, je však vylúčené, aby mu rozhodnutím vo veci samej bolo prisúdené právo alebo bola uložená povinnosť, ktorá tvorí predmet sporu vo veci samej. Uplatnenie obrany proti žalobe je procesným právom účastníka konania (žalovaného) a rovnaké právo má v zmysle ustanovenia § 93 ods. 3 OSP aj vedľajší účastník, ktorý v konaní vystupuje na jeho strane; na tom, že ide o procesné právo, nič nemení skutočnosť, že pomocou obrany proti žalobe sa uplatňujú tiež námietky vychádzajúce z hmotnoprávnej úpravy, lebo procesné právo tieto námietky uplatniť za konania nemožno zamieňať s tým, či majú pôvod v hmotnom alebo len v procesnom práve. Z povahy veci potom vyplýva, že vedľajší účastník vystupujúci v konaní na strane žalovaného nemôže ani prostredníctvom obrany proti žalobe robiť také úkony, ktoré znamenajú dispozičnú s predmetom konania (napríklad uznanie nároku, uzavretie zmiernu a pod.)“.

V zmysle správnych skutkových zistení prvostupňového súdu prišlo medzi odporkyňou a právnym predchodcom navrhovateľa k uzavretiu zmluvy č. 7052029518 zo dňa 18. 05. 2007. Odporkyňa si svoju povinnosť vyplývajúcu zo Zmluvy o pôžičke - internetovej neplnila, naposledy uhradila splátku 18. 05. 2007 a ďalšiu predpísanú splátku 20. 06. 2007 už neuhradila, takže navrhovateľ mohol uplatniť svoje právo na zaplatenie prvej neuhradenej splátky v sume 1.431,- Sk (47,50 eura) už dňa 21. 06. 2007 a poslednú 13. splátku dňa 21. júna 2008. Navrhovateľ však v prílohe č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávky stanovil dátum posledného predpisu 20. 12. 2007 a návrh na začatie konania na prvostupňovom súde podal dňa 23. 11. 2012. Právny zástupca odporkyne a vedľajšieho účastníka listom zo dňa 06. 03. 2013 uplatnil námietku premlčania nároku a žiadal návrh zamietnuť. Z uvedených skutočností vyplýva, že bez ohľadu na existenciu tvrdených skutočností o existencii právneho vzťahu, z ktorého si svoje subjektívne právo navrhovateľ v konaní uplatnil, v zmysle hospodárnosti konania, odvolací súd konštatuje, že právo navrhovateľa je premlčané. Premlčanie nastalo uplynutím 3-ročnej premlčacej doby počítanej od dňa zosplatenia (posledný predpis) z 20. 12. 2007, kedy začala plynúť premlčacia doba a skončila dňom 20. 12. 2010. Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľ uplatnil svoje právo na súde po uplynutí premlčacej doby a v konaní účinne vznesená námietka premlčania zo strany vedľajšieho účastníka rezultuje v nemožnosť súdu uplatnené právo (už bez jeho nárokovateľnosti) priznať.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, správne zistil skutkový stav, vec správne posúdil po právnej stránke aj pokiaľ ide o odôvodnenie rozsudku ohľadom neplatnosti Dohody u uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku, ktorú považoval za neplatný právny úkon, ktorý svojím

obsahom a účelom odporuje zákonu a prieči sa dobrým mravom. Odvolací súd sa plne stotožňuje s odôvodnením tejto časti napadnutého rozsudku, preto rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej potvrdil.

V časti týkajúcej sa výroku o náhrade trov konania odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 221 ods. 1 písm. f/ a h/ OSP zrušil a v tejto časti vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Podľa § 142 ods. 1 OSP účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 150 ods. 1 OSP ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

Ak sú trovy konania v drobných sporoch neprimerané voči pohľadávke, môže ich súd nepriznať alebo znížiť.

Podľa § 200ea ods. 1 OSP ak v priebehu konania dosiahne predmet konania sumu 1.000 eur, od toho okamihu ide o drobný spor.

Podľa § 151 ods. 1 OSP o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí (ods. 2).

Podľa odseku 8 citovaného ustanovenia vo výroku o náhrade trov konania súd vyjadří osobitne trovy právneho zastúpenia a iné trovy konania, ktorých náhrada sa účastníkovi priznáva.

V preskúmvanej veci súd prvého stupňa vo výroku napadnutého rozsudku o náhrade trov konania nevyjadril osobitne trovy právneho zastúpenia a iné trovy, ktorých náhradu priznal odporkyni a vedľajšiemu účastníkovi na jej strane, čo má za následok vecnú nesprávnosť tohto výroku, a to bez ohľadu na to, že v odôvodnení výroku o náhrade trov konania súd prvého stupňa uviedol, že právnym zástupcom odporkyne a vedľajšieho účastníka uplatnené a špecifikované trovy vznikli titulom trov právneho zastúpenia. Ďalším dôvodom zrušenia prvostupňového rozsudku v časti výroku o náhrade trov konania je tá skutočnosť, že súd prvého stupňa sa vôbec nezaoberal možnou aplikáciou ustanovenia § 150 ods. 1, 2 OSP, hoci v predmetnej veci išlo o drobný spor a tiež napriek tomu, že navrhovateľ v priebehu konania v písomnom vyjadrení zo dňa 12. 03. 2013 namietal, že vstupom vedľajšieho účastníka do súdneho konania dochádza k neúčelnému navyšovaniu trov právneho zastúpenia a takéto konanie vedľajšieho účastníka je neprijateľné.

Súdy sú pri rozhodovaní o náhrade trov konania povinné prihliadať najmä na účel súdneho konania, ktorým je poskytovanie ochrany subjektívnym právam. Pri skúmaní účelnosti vynaložených trov konania na zastupovanie účastníka či vedľajšieho účastníka advokátom je súd povinný skúmať, či ide o účelné či dôvodne vynaložené trovy.

Pretože súd prvého stupňa pri rozhodovaní o náhrade trov konania nepostupoval v súlade s ustanovením § 151 ods. 8 a nezaoberal sa ani tým, či v predmetnej veci neprichádza do úvahy aplikácia ustanovenia § 150 OSP, odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku o náhrade trov konania zrušil a v tejto časti vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Podľa § 224 ods. 3 OSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvého stupňa v novom rozhodnutí o veci.

Podľa § 226 OSP ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre v pomere hlasov 3:0.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.